

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 71.

Femte Sessjon.

53de Møde.

Lørdagen den 21de Januar.

(Forts.)

Lange (fortsat): Min Eiendom er for Diebliffet bortforpagtet paa 13 Aar saavel med Mølle som Jorder, og det er bekendt for Vedkommende, der nylig har gjort mig Tilbud om at ville kjøbe Eiendommen. Selv har jeg kjøbt den som Forpagter af den, og i de Aar Forpagtningen ikke var udløben betalte jeg Forpagtningsafgiften og siden den betingede Kjøbesum, hvilket under alle Omstændigheder jo ogsaa vil staae Regjeringen frit. Ogsaa paa Falster, der er min Hjemstav, ere adskillige Hovedgaarde blevne solgte, den ene ved en Familie-Overenskomst — der var, saavidt jeg veed, ingen Forpagtning — de andre ere solgte med Forpagtning, og jeg troer netop, at de ere blevne solgte, tildeels fordi de vare bortforpagtede. Den sidste kjøbtes af en Mand, der var tilaars, og som jeg tvivler paa vilde have kjøbt en Eiendom, dersom ikke tre Forpagtninger havde hvilet paa den, da han neppe vilde have paataget sig at bestyre Eiendommen. Hans Formand kjøbte ligeledes Eiendommen, medens den var bortforpagtet, og udløste Forpagteren. En anden Eier har kjøbt tvende Hovedgaarde paa Falster; det var en meget ung Mand, der væsentligt kjøbte Eiendommene, fordi de vare bortforpagtede, da han paa Grund af sin Ungdom ikke kunde bestyre dem selv. Han har nu senere udløst Forpagteren og kjøbt en anden Eiendom, hvorpaa der hviler tvende Forpagtninger, og det er skeet i de senere Aar. Den ene Forpagtning har han udløst, den anden hviler derpaa endnu. Jeg skulde derfor meget ønske, om Regjeringen vilde, under de nuværende heldige Conjunctioner, efter-

haanden fremme og forfølge Salg af saadanne Gaarde som dem, hvorom her er Tale, selv om de ere bortforpagtede.

Finantsministeren: Jeg troer ikke, at der for Diebliffet foreligger noget Spørgsmaal om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at sælge bortforpagtede Gaarde eller ikke; men, siden det er bleven indbragt i den nærværende Forhandling, maatte det maaskee ogsaa være mig tilladt, som Svar paa de fremsatte factiske Oplysninger, at yttre, at det er ganske vist, at der kan tænkes mange Tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt at sælge en Eiendom, uagtet en Deel af den, eller maaskee hele Eiendommen er bortforpagtet, og Regjeringen har selv i disse Dage leveret Beviis for, at den kan antage, at et saadant Tilfælde kan være tilfælde, idet der er forelagt et Lovforslag om Salget af Frederiksgave, skjøndt Hovedgaarden for ganske nylig er bleven bortforpagtet. Men den ærede Landstthingsmand, som yttrede sig sidst, vil dog ogsaa give mig Ret i, at der er Tilfælde, hvor det Modsatte maa siges at være hensigtsmæssigt, og at det derfor vistnok er rigtigt, som Regjeringen gjør, ikke at betragte Sagen fra et almindeligt Standpunct, hvorved man aldrig kommer til Andet end til at tale for og imod, uden at Sagen bliver afgjort, men at veie hvert enkelt Tilfælde og særligt undersøge, om den paagældende Eiendom hensigtsmæssigt lader sig afhænde, uagtet den er bortforpagtet, eller ikke; og naar man da ved en saadan Overveielse kommer til det Resultat, at det er bedre at vente de i Almindelighed kun saa Aar, indtil Forpagtningen udløber, saa troer jeg, at det maa billiges, at Regjeringen følger sin Overbeviisning om det Hensigtsmæssigste for Statskassen, og ikke Andres Overbeviisning, som den ikke kan til-